

**CONSTANTIN
CUBLEȘAN**

**PARADOXALA
ÎNTOARCERE**

**COLECȚIA
SENIORII IMAGINAȚIEI
serie nouă**

ROMAN

SF

 editura
eagle
2022

CUPRINS

O confesiune.....	5
Partea întâi – Plecarea.....	11
Partea a doua – Captivitatea	57
Partea a treia – Evadarea	169

Paradoxala întoarcere de Constantin Cubleşan
Ediția princeps: 1978
Copyright © 1978-2022 Constantin Cubleşan

Distribuție: MyBestseller.ro
Librărie de autor: <https://mybestseller.ro/librarie/constantin-cublesan/>

EDITURA EAGLE
www.edituraeagle.ro
Colecția Seniorii Imaginației, serie nouă
Editor: Mugur Cornilă
Coperta colecției – serie nouă: Mihai Moldoveanu
Ilustrația: Freepik.com
Tehnoredactare: Marian Truță

Servicii editoriale: Editura Virtuală
www.edituravirtuala.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cubleşan, Constantin

Paradoxala întoarcere / Constantin Cubleşan. - Berca : Eagle, 2022
ISBN 978-606-8790-23-7

821.135.1

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

O CONFESIUNE

Mi-a plăcut întotdeauna să colind, în imaginație, se-nțelege, printre stele, printre galaxii, în imensitatea hăului cosmic. Sunt căi de străbătut, fantastice, fascinante și mereu irezistibile.

De curând, un mare și ultramodern telescop a furnizat imagini reale, ce par cu totul ireale, din universul în care *plutesc*, pe orbite numai de ei știute, munți informi de materie primară, fluvii incandescente, dantele stelare capabile să învăluie în borangicul lor, mistere existențiale încă indecise. Dar, în mijlocul tuturor acestora, unde se află omul? Este întrebarea pe care mi-am pus-o acut și pe care cred că și-o pun încă alți nenumărați indivizi care scrutează genunea.

În cărțile mele de literatură SF, și **Paradoxală întoarcere** se află printre ele, am căutat să-mi imaginez acest loc în care acesta se află, desigur într-un viitor imaginar, de peste secole, ori, cine știe?, mai curând, cu toate că, așa cum îi *gândesc* eu pe viitorii temerari ai zborurilor interplanetare, poate peste milenii.

Nu cred că pământenii, că noi, cei de pe Terra, suntem singurii oameni (ființe umanoide?) din univers. Undeva,

într-un cotlon la fel de discret și de minuscul cum e cel al Pământului, pe cine știe ce braț al vreunei galaxii de aiurea, vreau să cred că ființează alte și alte civilizații. Mai evolute sau mai puțin evolute decât a noastră. Spre acestea ne îndreptăm privirile și gândul înaripat, cu acestea vrem să ne întâlnim, pe acestea vrem să le cunoaștem și acestora să le oferim tot ce avem mai bun și mai frumos în sufletele noastre, cu care dorim, suntem datori, să însuflețim universul.

În romanul meu, astronauții plecați de pe Terra întâlnesc, undeva într-un loc nedefinit, o civilizație artificială perfect construită. Și totuși, aceștia îi lipsea ceva. Îi lipsea căldura omenească, gândirea și melancolia, dacă vreți, omenească. Întâlnirea cu o asemenea civilizație este dramatică. E o confruntare, e o provocare a omului, în ultimă instanță, în nevoia lui de cunoaștere.

Romanul meu vrea să fie o astfel de provocare pentru cititorul de azi, care să mediteze astfel tocmai la această nevoie de a umaniza universul. E mult? E puțin? Cititorul va urma să decidă.

Constantin Cubleșan

Dedic această carte fiului meu, Victor

PARTEA ÎNTÂI – PLECAREA

1

Când sosi telegrama din partea Consiliului Superior al Zborurilor Intergalactice prin care Victor era chemat să se prezinte în cel mai scurt timp la cabinetul generalului Fao U., prima reacție a acestuia a fost a unui om iritat peste măsură.

– Nu! a ridicat el tonul. N-am să mă mai întorc niciodată în astronaucică, orice s-ar întâmpla!

Era o după-amiază frumoasă de toamnă târzie; o zi dintre acelea în care nu-ți vine să faci nimic, ci doar să stai tolănit într-un fotoliu din cele mai comode cu putință, să privești până departe în zare, peste pădurile ce-și schimbă culorile în frunze, de la o zi la alta, de la o oră la alta, să ascuți freacăta liniștitor al aerului încărcat de adierile dirijate ale vântului dinspre Nord, plin de parfumuri boreale; în sfârșit, să încerci să te sustragi măcar o clipă agitației diurne, să-ți relaxezi nervii, mușchii...

Era o zi rară, de poezie și de visare, pe care Victor o căutase de mult, de care avea nevoie, simțea că are neapărată nevoie în acest concediu pe care și-l hotărâse în extremis – șase luni fără nici un fel de obligații; șase luni de repaos total, de destindere; șase luni fără ordine și fără rapoarte; șase luni din care, iată,

abia trecuseră cincisprezece zile și telegrama aceasta venea să întoarcă totul pe dos.

– Nu! repetă el cu încăpăținare copilărească. Mi-au fost de ajuns cei douăzeci de ani de hoinăreală romantică printre stele. De-acum, gata! Vreau să rămân pe pământ, pe bătrâna Terra, așa anchilozată și nesuferită cum vi se pare vouă, ăstora care habar n-aveți s-o prețuiți, pentru că niciodată n-ați fost cu adevărat departe de ea!

Din salon se auzi râsul domol și îngăduitor al tatălui său care, ridicându-se de la masa de lucru și destupând o nouă sticlă cu suc din fructe de mare, bine frapat, se apropia fără grabă de ieșirea spre terasă.

– De unde știi tu că te cheamă ca să te îmbarci din nou pe vreo navă? Întrebă el cu oarecare detașare.

– Din instinct, răspunse agasat Victor. Și-apoi, să știi, tată, ăsta-i stilul...

– Poate vor să te decoreze.

– Ha-ha-ha..., fu rândul pilotului să izbucnească în hohote. Știi că-mi placî? Pentru asta nu te cheamă niciodată în grabă mare. Ce să mai vorbim?! Lasă că știi și dumneata foarte bine cum stau lucrurile. Parcă la voi, la arhitecți, nu-i la fel? Când crezi că ai isprăvit cu un proiect, gata, ți-au și vârat altul pe gât. Ce, crezi că eu n-am avut ochi să văd?!

Bătrânul râse din nou, la fel de bonom ca mai înainte. Își privi fiul cu un soi de dojană prefăcută, căci în sinea lui era mândru de aprecierea de care se bucura Victor în rândul astronautilor și ar fi regretat nespus să-l vadă retrăgându-se din activitate tocmai acum, când își dobândise un nume, o experiență, o clasă superioară de zbor... De altfel nu crezuse nici o clipă că Victor vorbea serios despre retragere, așa că el însuși fusese cel care îl încurajase atunci când acesta hotărâse să forțeze obținerea unui concediu prelungit, altfel pe deplin meritat, după complicatele misiuni îndeplinite în zona Casiopeea.

Victor fusese cel mai bun elev al Institutului Planetar de Astronautică, pe care îl absolvise cu diplomă de merit, ceea ce îi asigurase imediat o bursă de specializare la Baza de Explorare Cosmică de pe asteroidul Urtep, unde se efectuau mai ales zboruri rapide, operaționale, în întreaga zonă galactică de mijloc. Lucrase aici mai mulți ani, fiind cotate ca unul din cei mai dotați piloți, după care se întorsese pe una dintre planetele sistemului Solar, pe Jupiter, la Centrul de experimentare a prototipurilor de nave interastrale și galactice. Aici obținuse titlul de doctor în științe și clasa a doua în pilotajul navelor spațiale, ceea ce echivala cu gradul de colonel în cazul în care s-ar fi decis pentru astronautică intergalactică, idee care-l ispitesc deosebit. Era încă foarte tânăr și atracția marilor călătorii în nemărginitul cosmosului se exercita puternic asupra lui. Voia să vadă, să cunoască cât mai mult din infinitul spațiilor înconjurătoare, să pună piciorul pe planetele cele mai îndepărtate cu care Pământul întreține relații, să ia contact direct cu alți oameni, cu alte ființe de pe alte planete populate; în sfârșit, să devină un descoperitor de lumi noi, să ajungă un mare navigator... Și, într-o oarecare măsură, Reușise din toate acestea câte ceva.

În astronautică intergalactică lucrase numai un an, timp în care, pilotând aparate de zbor dintre cele mai perfecționate, fusese pe două dintre cele șapte planete pe care exista populație umanoidă, planete cu care Pământul întreține relații apropiate. Când însă Consiliul Executiv Planetar al Terrei hotărâse punerea în aplicare a *Planului A.*, Victor fusese selectat între primii pentru echipajele combinate ce aveau să străbată în toate direcțiile Cerul, în căutare de noi planete, capabile să ofere condiții de existență optimă pământenilor, întrucât bătrâna Terra, răcindu-se, avea să fie, în cele din urmă, părăsită. În realizarea acestui grandios program de acțiune, își oferiseră sprijinul și colaborarea toate celelalte

planete prietene, care aveau să sondeze spațiile galactice învecinate lor, dar, fără îndoială, sarcina cea mai grea le revenea pionierilor piloți pământeni.

Primele succese – cele câteva planete descoperite aiurea și care ofereau șanse apreciabile pentru a putea fi populate – au lăsat în urmă și jertfe omenеști. Nu puține au fost navele care, forțând limite socotite până atunci maxime, au pătruns temerare în zone din ce în ce mai îndepărtate, acolo unde încă nimeni nu mai ajunsese, și care s-au pulverizat ori s-au pierdut pur și simplu în neant. Poate tocmai de aceea Victor nu participase cu entuziasm la nici una din expedițiile care îl avuseseră la bord. Era cumva un fricos? Nu. Sau cel puțin nu cunoștea acel sentiment pe care în mod obișnuit îl numim frică. Nu se temea de moarte; nu se temea că la un moment dat s-ar putea întâmpla să nu se mai întoarcă pe Pământ; singura lui spaimă era că nu cumva să nu mai poată rămâne la fel de sigur pe sine, ca până atunci, căci trăind mereu departe de lume, mereu închis în cabina etanșă, mereu izolat de societate – deși tot timpul muncind și trăind pentru societate –, departe de cei de-acasă, hoinar pe nesfârșitele drumuri astrale, începuse să-și simtă sufletul copleșit de nostalgia unei vieți mai liniștite, mai calme, mai casnice, începuse să se simtă obosit. Iar la starea aceasta de oboseală acută pe care-o acuza acum contribuiseră, în mare măsură, și expedițiile în Casiopaea unde, ca să poată ajunge pe două planete cu o climă foarte apropiată de cea terestră, trebuise să străbată zone de mari furtuni magnetice, adevărată ostilitate a naturii, când pilotarea navei devenea un chin, când lupta cu forțele nestăpânite ale cosmosului era dublată de lupta cu sine însuși, cu propria lășitate sau disperare, în momente critice în care aproape că nu se mai întrezărea nici o șansă de izbândă, și totuși... Din toate aceste încercări, Victor se întorsese, de fiecare dată, cu bine, numai că acum resimțea totul din plin, era obosit și avea nevoie, nespunsă nevoie de odihnă.

– Eu zic să te prezinți totuși la Consiliu, continuă tatăl său. Dacă te cheamă, înseamnă că au nevoie de tine.

– A... Evident. De prezentat, mă prezint oricum. Deși nici un chef să-l revăd pe general după discuția de-acum două săptămâni. Vreau numai să spun că se înșală dacă își face planuri în legătură cu mine. Să știi, tată, că nu glumesc. Am terminat definitiv cu toate chestiile astea. Am terminat. Înțelegeți?!

– Și ce-ai să faci în continuare?

– Am să stau aici, uite, aici lângă dumneata, acasă, la căldurică, și-am să mă ocup... de flori. O să semăn flori și o să le stropesc în fiecare zi... Ai să vezi dumneata ce grădină voi amenaja de jur-împrejurul casei.

– Și din ce-o să trăiești?

Victor ridică privirea surprins. Ochii lui – albaștri, mari, de o neașteptată duioșie pentru un om cu o existență consumată atât de dur – aveau o lumină aparte.

– Vrei să întrebi, tată, cine-mi va da de mâncare? De unde îmi voi procura îmbrăcămintea? Nu?...

Voia să fie ironic. Bătrânul arhitect însă nu dădu importanță.

– Să zicem că da.

Pilotul surâse amuzat. Ridicându-se, în sfârșit, de pe canapeaua pe care trândăvisese toată după-masa, își luă tatăl de braț, camaraderește, și făcând câțiva pași alături, în lungul terasei, păru că se concentrează adânc asupra acestei întrebări. În cele din urmă însă, se opri și, râzând de-a binelea, spuse:

– Vezi, la asta nu m-am gândit. Dar să știi că în astronautică tot nu mă mai întorc, fie ce-o fi. E clar?

– E clar. Când vrei să pleci?

– Măine dimineață. Acum trebuie să repar videofonul, ca să pot lua legătura cu Consiliul...

– Nu-i nevoie să te ostenești. L-am reparat eu. Ce, credeai că dacă-l strici, n-o să te mai găsească nimeni nicăieri?

Tatăl și fiul se îmbrățișară bine dispuși. În sfârșit, erau împreună; în sfârșit, era ca pe vremuri, când Victor, elev, făcea pe teribilul, în timp ce tatăl său îi dejuca sistematic planurile; în sfârșit, era acasă și, pentru ca totul să fie în ordine, lipsea numai vocea mamei care să-i cheme la masă.

– Hei, ce faceți voi acolo? se auziră, în aceeași clipă, somați. Nu vă e foame? Să vă pregătesc ceva...

Cei doi se răsuciră spre ușa deschisă a terasei.

– Venim numaidecât, mamă. Și ne e o foame!...

2

La Consiliul Superior al Zborurilor Intergalactice, Victor își vizită câțiva prieteni mai vechi încercând să afle cauza pentru care fusese rechemat din concediu cu atâta grabă. Demersurile rămaseră însă fără nici un rezultat; nimeni nu știa nimic sau, cel puțin, nu părea să știe ceva în legătură cu soarta lui, astfel încât nu-i rămase altceva mai bun de făcut decât să se prezinte în fața comandantului suprem, ceea ce se și întâmplă pe la ora prânzului când, confectionându-și o mină indignată, intră în anticamera generalului Fao U. De îndată ce-și declară identitatea, secretarul-robot îl anunță, peste ordinea primirilor, după cum putu să-și dea seama Victor, ceea ce, într-un fel, îi făcu plăcere. „Sunt, evident, o personalitate”, își spuse el ironic, apoi, căutând să pară cât mai degajat cu putință, intră în biroul spațios al comandantului, pe care îl cunoștea încă de pe vremea când lucrase la Centrul de experimentare a navelor, de pe Jupiter.

Generalul Fao U. era un om în vârstă, cu înfațișare deloc canoă, sever însă și drept, de aceea se și bucura în rândul tuturor colaboratorilor săi de un deosebit respect. Cu două săptămâni în urmă, când Victor îi solicitase audiență pentru obținerea

unui concediu ieșit din regulamentele militare, generalul fusese surprins de îndrăzneala tânărului pe care, spunea el, îl știuse numai extravagant, nu și anarhic. „– Nu sunt câtuși de puțin anarhic, replicase Victor. Sunt numai obosit; sunt teribil de obosit și vreau să mă odihnesc.” Comandantului i se păruse că tonul pe care i se vorbea era cam ridicat și îl chemase la ordine. „– Pentru a te reface, decisese el, ai să pleci într-un sanatoriu de-al nostru, unde avem la dispoziție cele mai perfecționate aparate destinate restabilirii psihice. În câteva zile ești apt pentru orice fel de efort intelectual și fizic.” „– Iertați-mă, dar n-ați înțeles nimic din ceea ce v-am cerut! insistase Victor forțând nota. Nu am nevoie de aparate și de psihofluxurile profesorului Peck. Le cunosc foarte bine. N-am nevoie de ele. Eu vreau să stau acasă, în liniște, să-mi reîntâlnesc prietenii și colegii de școală, să citesc romane de aventuri, să...” „– Să piei din ochii mei! se răstise generalul. Asta nu-i mentalitate de colonel, ci de... de...” Nu găsisese cuvântul potrivit, iar Victor, profitând de ezitarea superiorului său. spusese: „– La nevoie, o să-mi dau demisia. Îmi permiteți să mă retrag?” „– Pleacă!”

Victor nu pomenise nimic tatălui său despre furtunoasa discuție (n-avea nici un rost), dar în sinea lui era convins că ea nu putea să se încheie astfel. Trebuia să existe o urmare, iar aceasta nu putea fi decât – evident – o sancțiune, poate chiar scoaterea din rândul astronautilor, ceea ce, la urma urmelor, nici n-ar fi regretat foarte mult acum, căci era într-adevăr foarte obosit; așteptase, deci, ceva..., altceva decât acea misterioasă telegramă, despre care, în Consiliu, nimeni nu părea să știe ceva edificator.

Înaintă câțiva pași pe uriașul covor albastru-siniliu care acoperea întreaga suprafață a încăperii, dându-ți astfel iluzia că te aflai pe un autentic decupaj de cer, după care, oprindu-se la distanța reglementară, salută scurt.

– Ia loc, îl invită generalul, indicându-i fotoliul de piele instalat în fața biroului său.

Victor se așează și așteaptă cu încordare urmarea.

– Cum te simți în concediu? întrebă Fao.

– Mulțumesc, bine. Dar dacă voi reuși să-l și termin, așa cum mi-am propus, o să mă simt excelent.

O clipă, se priviră iscoditor; o clipă, se simțiră cumva ostili, înfruntându-se tacit și inegal; o clipă doar, după care generalul, ducându-și instinctiv mâna la piept pentru a controla dacă avea încheiați toți nasturii la tunică, zâmbi degajat, continuând ca într-o discuție particulară:

– Mă tem că n-ai să-l termini așa cum ți-ai propus.

– Eram sigur.

Fao U. se ridică de la masă și începu să se plimbe prin încăpere cu pași rari, căutând parcă anume să câștige timp sau să amâne momentul în care urma să-i comunice decizia luată. Era scund, prea gras pentru înălțimea sa; avea degetele scurte, butucănoase, le trosnea din încheieturi, mereu, fără să-și dea seama, într-un gest dizgrațios.

Victor îl urmărea, prefăcându-se dezinteresat.

– Te-am chemat, spuse în cele din urmă generalul, să-ți fac o propunere. Adică, vreau să spun că mi-ar plăcea să te pot convinge să primești o misiune anume...

– Dispuneți și...

– Nu. Nu vreau să dau ordine. Trebuie ca dumneata însuși să înțelegi, să fii convins de faptul că trebuie să te angajezi... În sfârșit, vreau *să vrei* dumneata...

Vorbea cu o stânjeneală ce nu-l prindea deloc. Ezită, își căuta cuvintele... Ce se-ntâmpla oare? Victor bănuia o clipă că totul nu era decât o manevră tactică subtilă a superiorului său pe care-l înfruntase cu puțin timp în urmă și care acum căuta să-i plătească o poliță mai usturătoare făcând cu el pe umanistul, încercând să-l prindă în plasă, apelând la factorul

sentimental, cum îi plăcea generalului să spună adesea, și în loc de o sancțiune, acolo, oarecare, să-l determine în cele din urmă ca, rușinat și spășit, făcându-și o mie de reproșuri, el însuși să-și vâre gâtul în laț, acceptând cine știe ce misiune de care toți ceilalți fugeau cât vedeau cu ochii. Nu, se gândi Victor. Chestia asta nu ține. Și afișând un aer de indiferență, replică:

– De fapt, eu sunt în concediu.

Generalului nu-i plăcu răspunsul, cam insolent. Dar nu se formaliză. Se încruntă numai și coborî glasul.

– Știu, răspunse. Tocmai de aceea...

De undeva, din amintiri, Victor reconstitui scena primei sale întâlniri cu generalul Fao U.

Pilotase întâia navă de tip RO6, lansată, în prototip, de pe Jupiter pe o orbită eliptică în jurul Soarelui, având consemnul de a o devia în punctul Z cu un omega-micron galactic și de a reveni după 320 de minute pe elipsa inițială, pentru ca, după zece mii de kilometri, să forțeze o aselenizare pe rachetodromul „Galilei” de pe Lună. Era un exercițiu relativ banal, care se efectua frecvent în experimentarea navelor mici și mijlocii, dificultatea constând aici în faptul că la toate tipurile de nave RO, pilotul robot, odată decuplat de la comandă, continua să-și păstreze controlul asupra motoarelor printr-un sistem primar de telecomandă-reflex mecanic, extrem de util în cazul în care se producea o avarie la partea superioară a capsulei, dar foarte greu de pilotat după un program liber, cu om la comandă. În general, RO-urile erau folosite pentru transporturile de materiale, fiind socotite, pe drept cuvânt, cărașii cosmici. Victor nu le putea suferi; niciodată, la bordul lor, nu încercase altceva decât prevedea programul standard de testare a aparatelor în premieră. Atunci însă, fiindcă noul tip avea sistemul de comandă liberă îmbunătățit, Victor își îngăduise cu de la sine